

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. március 27.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MENTŐ SZERETET

Énekek: 474; 463; 230; 295

Alapige: Mt 23,13; 28

Imádkozzunk!

Urunk, az előbb azt kértük az énekben, hogy taníts minket imádkozni és szent étellel illatozni, de még nagyon sokáig folytathatnánk a sort, hogy mi mindent kérünk tőled, amire taníts minket. Bocsásd meg, hogy sokszor tanulatlanok és tudatlanok vagyunk a lelki élet dolgaiban is! Engedd azt a vágyat nekünk, ami az apostolban volt, hogy mind jobban szeretett volna a te utadon járni, téged megismerni és tőled tanítottok lenni! Sorolhatnánk mi is, Urunk, mi mindenre kérünk, hogy taníts minket!

Taníts minket legfőképpen az élet útjára, de ne csak arra, hogy hogyan kell rálépni, hanem hogy hogyan kell azon járni, hogyan kell szent életet élni, neked tetszőt! Nem úgy, ahogy a világ elvárja, vagy mások szeretnék, hanem úgy, ahogy előtted kedves. Kérünk azért téged, Urunk, hogy az igéből taníts bennünket erre! Hálásan köszönjük neked, hogy van tankönyvünk ehhez, és köszönjük, hogy abból tanítasz bennünket, onnan szólsz hozzánk.

Hadd adjunk hálát ezen a mai vasárnapon is azért, hogy ez a régi hír örökre új, hogy a te igéd megáll minden korban, minden körülmények között! A te igéd üzenete örökre megáll a lelkiség, a lelki élet tekintetében. Kérünk, hogy ma, amikor összegyűjtöttél bennünket ennek hallására, te segíts nekünk, hogy valóban halljuk, mit mond a Lélek a gyülekezetnek!

Köszönjük, hogy magunkra ismerhetünk mindig az igéből, és cselekedd Szentlelkeddel, hogy ez az ige nekünk szól, rólunk is beszél. Engedd meg, hogy amit hallunk, az étletté váljon majd, hogy más is lásson, téged csodáljon, és leborulva áldjon! Hallgass meg minket, és add a te áldásodat a mi alkalmunkra!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a mai napra kijelölt újszövetségi igeszakasz két verséből olvasom, a Máté írása szerinti evangélium 23. fejezetének a 13. és 28. verseiből ekképpen: Jézus Krisztus mondja: *„De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a menyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.”* *„Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel.”*

Kedves testvérek, Jézus Krisztus farizeusok és írástudók felé mondott beszéde a mai igénk, amely – őszintén megmondom – az igehirdetők körében nem örvend nagy népszerűségnek! Én is elgondolkodtam, hogy hogyan lehet alapigeként ilyen felolvasni, hogy „jaj, néktek”? Sokszor Keresztelő János se szólította meg szelídebben a hallgatóságot, de úgy voltam vele, hogy ha Jézus Krisztusnak ez fontos volt, hogy itt verseken keresztül beszéljen a farizeusokhoz és az írástudókhoz, akkor bizonyára nekünk is van valami üzenete, mondanivalója ennek az igének.

A bibliai fejezeteknek van egy-egy címe. Ezek nem részei a Kánonnak, a szent szövegnek, hanem évszázadokkal később kerültek oda a fejezetek élére. Majdnem egy évezreddel később kerültek oda, mint ahogy a Kánon összeállt, és ennek a 23. fejezetnek a címfelirata az, hogy „Jézus feddő beszéde a farizeusok és az írástudók ellen”. Ez nagyon megdöbbenített engem, de hála Istennek, a cím nem része a szent szövegnek! Valaki így látta, hogy Jézus a farizeusok és az írástudók ellen mond valamit, én meg úgy látom Isten igéjében, hogy Jézus nem valakik ellen, hanem valakik érdekében akar itt beszélni.

Ha megnézik a 31. verset, amit az Úr Jézus mond ezeknek az embereknek: *„Így hát magatok ellen tesztek bizonyosságot, hogy fiai vagytok azoknak, a kik megölték a prófétákat.”* Tehát, Jézus azt mondja, hogy ti magatok ellen beszéltek, magatok ellen tesztek bizonyosságot! Jézus Krisztus nem azért jött, hogy valaki ellen szóljon. Őbenne nem volt bűn, se bűnös hajlam, se bűnös szándék. Ő nem ellene mondott valakinek, hanem az érdekében mondott valamit. Ez az ige első evangéliuma, hogy Jézus azt mondja itt: ha ti magatok ellen beszéltek, lehet, hogy ti a magatok ellenségei vagytok, de én semmiképpen nem vagyok ellenetek!

A Bibliában, ha Isten szól valamit, az magában jó, az örömhír, evangélium! Tudjátok, hogy a bibliai korszakoknak az volt a legsötétebb ideje, amikor Isten hallgatott, nem szólt semmit, nem volt kijelentés, és amikor megszólalt, még akkor is, hogyha kemény volt, az mindig az ember érdekében történt. Hiszen Jézus küldetése sem az volt, hogy valaki ellen legyen, mert az van megírva, hogy azért jött Jézus, az Emberfia, hogy megmentse, ami elveszett! Egy Halleluja ének szava is ezt mondja: *menteni vágy a mi Urunk!* Így tehát, testvérek, még ha kemény szót mond is az Úr, az mindig az érdekünkben történik!

Néhány évvel ezelőtt láttam egy dokumentumfilmet. Arról szólt, hogy szerveztek egy tanfolyamot az újraélesztés megtanulására. Az egyik résztvevő asszony azt mondta – mikor ugye megmutatta egy orvos, hogy hogyan kell mesterségesen lélegeztetni, hogyan kell a mellkast nyomkodni –, hogy *„jaj, én félek, mert mi van, ha eltöröm a bordáját?”* Azt felelte neki az orvos: – *„kedves, lehet, hogy eltöri a bordáját, de ha lélegezni fog, akkor megmentette; és lehet, hogy nem töri el a bordáját, de meghal!”* Mi a jobb? Az asszony megértette, hogy egy bordatörést csak el lehet szenvedni, és az még mindig jobb, mint a halál.

Valahogy így van az igével is az Úr! Lehet, hogy egy borda törik, de a lélek, az ember, megmenekül. Lehet, hogy kemény beszéd ez, valaki azt mondja, hogy „kicsoda hallgathatja ezeket?” Volt, amikor valaki keményen beszélt, nem lágyan, nem simogatva. Egy lekipásztor úgy mondta egyszer, hogy selyempapírba csomagolva, szépen, lágyan, hízelgően, vigasztalón. Sokszor az Úrnak úgy kell szólnia, belekiabálva az életünkbe, hogy felébresszen bennünket, mert életre akar hozni.

Jézus Krisztus azért jött, hogy mentsen. Mesterünk azt nézte, ami a szívben van, nem azt, ami látható. A farizeusok és az írástudók a látszatra adtak. „Éppen így ti is” – mondja igénk a 28. versben – „kívülről igazaknak látszotok.” Az eredeti szent szövegben a képmutatás szó azt jelenti, hogy „színész”. A görögben a „színész” szóból származik a képmutatás szó: színjátékot játszani; másnak mutatni azt, mint ami valójában van; eljátszani egy szerepet. Azt mondja az Úr Jézus Krisztus: éppen ez az, amit rosszul csináltok! „Kívülről igazaknak látszotok ugyan” – de nem a látszat szerint ítél a mi Urunk, mert ő nem azt nézi, amit az ember! Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, az Úr pedig azt nézi, ami a szívben van.

Ezek a farizeusok és írástudók tehát abban voltak tévedésben, abból kellett őket Jézusnak kimenteni, hogy ne csak értsék az igét, hanem éljék is! A lelkészünk, ahol felnőttem, minden vasárnap úgy fejezte be az igét, hogy „boldog ember, aki hallja Isten beszédét, de még boldogabb, aki hallja és meg is cselekszi azt!” A farizeusoknak is ezért beszélt Jézus, hogy tanítás és gyakorlat, tan és élet fedje egymást, egymás mellett legyen. Később Pál apostol úgy fogalmazza ezt meg az egyik gyülekezetnek, hogy „ugye, tudjátok, mit hirdettünk, és láttátok hogyan éltünk köztetek”, aztán folytatja a gyakorlati dolgokkal.

Most csak azt szeretném kiemelni belőle, hogy nemcsak hallották, hanem látták! Ezek a farizeusok és törvénytudók azonban – így mondja az ige – beültek a Mózes székébe. Többen kérdezték itt a felújítás során, hogy honnan származik a Mózes-szék elnevezés. Itt van a válasz az igében, meg az Ószövetségben: Ezsdrás csinált egy emelvényt, hogy onnan hangozzon a törvény, a tanítás. Ez volt a Mózes-szék, amibe ültek a farizeusok. Azt mondja Jézus: amit parancsolnak néktek, azt tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek! Most azzal foglalkozzunk, testvérek, hogy miért szólt így hozzájuk Jézus! Mi volt a célja azzal, hogy a farizeusokat és az írástudókat megfeddte, és ráirányította a figyelmet, hogy az élet nem követi a tant? Az, hogy nem az ige szerint élnek, nem valósul meg az, amit tanulnak.

Azért tette ezt Jézus, hogy tekintélyt szerezzen az igének. Honnan veszem ezt? Megfordítom, amit az Úr Jézus itt nekik mondott, mert erről is beszél az ige, csak most nem olvastam fel, hogy ezek a farizeusok és írástudók maguknak akartak tekintélyt szerezni. Ezt honnan látjuk? Jézus azt mondja: „Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjátok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van. Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus.” Ebből mit szűrünk le? Azt, hogy Jézus arra irányítja a figyelmet, hogy ők maguknak akarnak tekintélyt. Jézus pedig azért jött, hogy az igének, Isten kijelentésének szerezzen érvényt.

Azt mondja: nem az a fontos, hogy ki mondja, hanem az, amit mond! Az, ahogyan majd képviseli, mondja. Ne magatoknak szereztek tekintélyt, hanem Isten igéjének! Hogyha a farizeusok magatartása olyan, amilyen, akkor az emberek ne az igét vessék el emiatt, hanem legfeljebb őket ne kövessék ezekben a cselekedetekben!

Úgy örülök, hogy a hitvallásunkban ezt megfogalmazták! Bullinger annak idején először csak magának fogalmazta meg, hogy ő hogyan látja a Szentírást, aztán azt mondták a genfiak, hogy „ez nekünk is jó lesz”. 1567-ben pedig azt mondták a magyarok is a debreceni zsinaton, hogy „hát, ha nekik jó volt, nekünk is jó lesz”! „Mi is így látjuk!” Olyan jó, hogy beleírták a hitvallásunkba, hogy Isten igéje élő és ható! Isten igéje nincs bilincsbe verve! Isten igéje célba ér még alkalmatlan eszközön keresztül is! „Amit tanítanak, arra figyeljete!” Az ige önmagában tekintély. Jobb lenne, ha az életük ezt bizonyítaná mások számára, hitetlenek, keresők számára, de azért a farizeusok magatartása miatt az igét ne vessék el!

Aztán a másik, ami miatt Jézus Krisztus keményen beszél hozzájuk, hogy „*nem látszani kell nektek, hanem láttatni az Urat*”, mert ők maguk akartak látszani! Ezt megint csak ki tudjuk szűrni onnan, hogy azt mondja Jézus: kiálltok az utcákra; meghosszabbítjátok az imaszíjaitokat, mert látszani akartok! Itt az egyik igében benne is van ez, hogy lássanak benneteket az emberek! Jézus Krisztusnak az volt a célja, és a Szentlelket azért küldte, hogy láttassa Jézust, az Urat. Nem az a látszat, amit én látok valakiben, hanem az Úr Jézus, aki láthatatlan. Nézzünk Jézusra! Nem látszani kell, hanem láttatni az Urat, az Úr Jézus Krisztust!

Miért teszi ezt Jézus? Azért, hogy távol tartsa a bárányokat a báránybőrbe bújt farkasoktól, akik ugyan a törvényt is hirdetik, de sok más is, ezért megtévesztők. Ez a megtévesztés lelke, hogy van benne jó is, lehet, hogy nagyon sok jó van benne, de valami van benne, amit Isten nem rendelt, amit Isten nem parancsolt, ami nincs a Szentírásban!

Elmondok egy húsz évvel ezelőtti példát, mert ebben láttam a farizeusok magatartását. Kértünk a tűzoltóságtól egy engedélyt valamire, és akkor voltak épp olyan tüzek, amik nagyon megszigorították a templomoknál, meg az intézményeinknél a tűzrendészeti felügyeletet. Égtek le templomok, és nem mertek nyilatkozni a helyiek. Felküldték a kérelmet Budapestre, hogy majd itt egy vezető tűzoltó nyilatkozzon. Az egyik vezető tűzoltó a következőképpen nyilatkozott: „a törvény nem mondja, de én úgy lennék nyugodt, ha maguk ezt, meg ezt megcsinálnák!” Mondtam neki: „tudja ön, hogy ez a nyugodtsága nekünk kétfélmillió forintunkba kerül?”

A farizeusok magatartása körülbelül ilyen: a törvény nem mondja, de mi úgy lennénk nyugodtak, ha ti ezt csinálnátok! Ahogy én azt mondtam ennek a tűzoltónak – akkor ez nagyon nagy pénz volt, nem is állt a rendelkezésünkre húsz évvel ezelőtt –, „tudja, milyen terhet tett ezzel a nyakunkba?”, a farizeusok is ezt csinálták: mi úgy lennénk nyugodtak... és még egy csomó mindent még hozzátettek, és ezzel terhet tettek a nép nyakába.

Tudjátok, miért volt ez olyan fontos? Azért, mert pontosan előtte mondta az Úr Jézus azt, hogy „az én terhem könnyű és az én igám gyönyörűsége.” Ezért ajánlja, hogy vegyétek fel magatokra az én igámat! Aztán jönnek a farizeusok, akik meg olyan terhet akarnak rakni az emberek nyakába, amit el nem hordozhatnak, ami alatt össze lehet csak roskadni. Ebben az egész Szentírás üzenete ragyog nekünk, mert amit a farizeusok képviselnek, az a vallás, amit Jézus Krisztus képvisel, az pedig a hit. A vallás Krisztus nélkül elhordozhatatlan teher az embernek, mert előírások sokasága. Legfőképpen az, hogy mit kell tenni. A hit szava pedig nem a „kell”, mint a vallásé – ahogy a farizeusok mondják –, hanem a „szabad”, a „lehet”.

Ha valaki azt mondja, hogy „templomba kell jönni”, arra azt mondom: „nem kell, hanem szabad és lehet!” De ha valaki úgy érzi, hogy kell, akkor a szíve még nem az

Úr! Sokszor kérdezik: mennyi az adó; mennyit kell adni? Semmit nem „kell”, a mi szavunk az, hogy „szabad”, meg „lehet”! A kell az mindig a teher, ami az embert megkéséríti. Krisztus nem megterhelni akar, hanem felszabadítani! Krisztus olyan igát ad nekünk, ami nem teher.

Elgondolkodtam ma reggel is, amikor behoztam a kenyeret és a virágot, hogy harmincnégy éve, minden vasárnap ezt csinálom, hogy korán felkelek. És az az öröm járt át, hogy milyen jó, hogy harmincnégy évig nekem nem volt teher felkelni fél öt-kor vasárnap! Bocsanat, hogy ilyen példát hozok, de most ez jött a szívembe, amikor itt az árkádok alatt jöttem el, hogy milyen jó, Uram, hogy én harmincnégy éve nem úgy élem meg, hogy ez milyen nagy teher, hanem úgy, hogy milyen öröm! Erre a Krisztusban megváltott életre akarja eljuttatni Jézus a farizeusokat. Ezért látjátok, nem ellenük beszél, hanem értük, mert ezt titkon tudták ők is, hogy ez nekik is teher.

Figyeljünk arra is, testvérek, hogy Jézus nem csak nyolc jaj-mondást mond itt nekik! Van olyan újfordítású Biblia, ahol meg lehet számolni, mert külön bekezdésben van minden mondás: „jaj néktek, képmutató farizeusok!” De Jézus először, amikor elkezd a szolgálatát, akkor nyolc boldog-mondást mond: „Boldogok a” Máté evangéliuma 5. fejezetében. Amikor Jézus majdnem befejezi a szolgálatát, mert készül a keresztre, nyolc jaj-mondást mond. Közte eltelt néhány év. Hallottak, amit hallottak, láttak, amit láttak.

Tehát, testvérek, az Úr Jézus először azt mondja, hogy kik a boldogok! Először az ajánlat, és ha ez nem használ, akkor jön a „jaj”. Akkor jön az ítélet, az elmarasztalás, de Jézus nem ezzel kezdi, és az Úr soha nem ezzel kezdte, hanem vár, hogy megkegyelmezzon. Tegyétek egymás mellé a boldog-mondásokat és a jaj-mondásokat! Meglátjátok, hogy mennyire fogja fedni egymást! Amit Jézus ott úgy mond, hogy az a boldogság lehetne, itt ugyanezt elmondja, de úgy, hogy „jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok!”

Ha összehasonlítjátok, Jézus beszélt arról, hogy „boldogok, akik háborúságot szenvednek, mert övék a mennyek országa”. Itt meg mit mond: nem mentek be a mennyek országába, de másokat se hagytok bemenni! Elálljátok a mennyek országának útját, és legfőképpen nem a tanaitokkal, hanem a magatartásotokkal. Azért, mert erre azt mondják az emberek, hogy „köszönjük, ebből nem kérünk!” „Ha ilyen a keresztyénség, ha ilyen a hívő élet, akkor én ebből nem kérek!” És milyen jó olyat hallani, most inkább hadd mondjam a jókat, amikor valaki azt mondja: „igen, látam ennek az embernek az életét, és én is ilyen szeretnék lenni!”

Visszaemlékszem, hogy gyermekként, amikor láttam a hívők életét, egy-egy kedves testvér, idős férfi vagy asszony életét, azt mondtam, hogy én is ilyen szeretnék lenni! Én is ezt szeretném vállalni a Krisztusért! A gyülekezetben is ezért fontos, hogy lássuk a másikat, hogy a hite által felbuzduljunk! Én úgy fel tudtam buzdulni fiatal gyermekként, és olyan hálás vagyok Istennek, hogy az életükben megvalósult az evangélium, a döntéseikben, a Krisztus-vállalásukban! Egy olyan korban, amikor nem volt dicséretes, ha valaki hívő volt, még az sem, ha templomba ment. Pláne, hogy a Bibliát a kezébe vette, hát akkor már vége volt! Ha még megtartott egy bibliaórát is, az alól kihúztak minden szőnyeget! Én akkor azt mondtam: igen, ők képviselik a Krisztust! Ez a Krisztus arcú keresztyénség!

Ott van az a boldog-mondás, hogy boldogok a tiszta szívűek! Jézus mit mond a jaj-mondásokban: jaj néktek, mert a külső az tiszta, de a belsőt nem tisztítjátok meg! Pedig korábban a tiszta szívre hívta fel az Úr a figyelmet, de azért hirdeti az

Úr Jézus ezt, mert van belőle megtérés. Később, a 33. versben azt mondja az Úr Jézus nekik: miképpen kerülitek ki a gyehennának büntetését? Vagy az új fordítás szerint: hogyan kerülhetitek ki a gyehennát? Itt látom az evangéliumot, hogy ki lehet kerülni a gyehennát! „Én azért jöttem, hogy megmutassam, hogyan kerülhetitek ki!” Ha nem lenne itt, akkor ez tényleg csak egy jaj-mondás lenne, de az Úr Jézusnak itt van ez a mentő kegyelme, ez az irgalmas, bűneikből kivonó szeretete, hogy „hogyan kerülhetitek ki az ítéletet, a gyehennát”, mert van belőle megtérés, és lehet belőle áldás!

Az 1920-as, '30-as években Kárpátalján indult egy nagy ébredés. Leírták azok, akik tanúi voltak ezeknek a drága és szent időknél, hogy ez hogyan történt. Halott egyház, halott gyülekezetek, halott lelkipásztorok szolgáltak, és volt egy lelkipásztor, aki nagyon szépen tudott beszélni. Úgy is hívták, hogy Kárpátalja Apollósa. Krisztust ugyan nem ismerte, de prédikálni nagyon tudott – azt mondják. Amikor volt egy konferencia, őt küldték el: te menjél, te tudsz a legszebben beszélni! Megtartott egy prédikációt ezen a konferencián, ahol az első sorban ült egy nyolcéves kisfiú, aki egyszer csak, a prédikáció végén megkérdezte tőle: Béla bácsi, most komolyan beszél, vagy csak úgy prédikál?

Béla bácsi éjszaka nem tudott aludni, és reggelre újjászületett. Hazament Kárpátaljára a konferenciáról, összehívta a lelkészeket, és azt mondta: amit én eddig mondtam, meg tettem, az kár és szemét volt, mert Krisztus nem volt benne! Mindenki fel volt háborodva, még az esperes is verte az asztalt, és azt mondta: jaj azoknak, akik a fehéret feketének, a feketét fehérnek mondják! Ez a lelkész azt felelte: mondjatok akármit, én tudom, hogy mi történt! Így indult el az ébredés, hogy elkezdte Krisztust prédikálni. Egy olyan ember, aki addig hirdetett valamit, innentől meg hirdetett Valakit. Tudniillik, nemcsak áldott lett, hanem áldássá lett mások számára!

Ezeknek a farizeusoknak volt megtérés. És hogyha mi is úgy érezzük, hogy nem minden területen éltük meg a hitünket vagy képviseltük a Krisztust, aki nekünk mandátumot adott a képviselőre ebben a világban, hiszen elküldött, hogy őt képviseljük, ezt az evangéliumot adjuk tovább, akkor majd hirdessük: Jézus menteni vágyakozik! Meg lehet ebből térni! Lehet új irányt és új kegyelmet venni és kapni a mi Urunktól! Amit a farizeusok vallottak és hirdettek, amit maguktól kitaláltak, rátettek a törvényre, vagy félreértelmezték az egészet – ezt tudja a vallás, hogy Istennek valahogy tetszeni kell! Istent valahogy ki kell engesztelni, eleget kell tenni neki! Ezek a farizeusok azt hirdették és vallották, hogy ezt mi is megtehetjük.

Olyan jó, hogy ez az ige éppen úrvacsorás alkalommal hangzik, mert a hit mindig arra néz, hogy mit tett Krisztus ennek érdekében, nem arra, hogy mit teszek én, hogyan lehetek kedves Isten előtt, hogyan járhatok előtte tetszésére! A hit mindig arra tekint, és abba kapaszkodik, hogy Jézus Krisztus végzett el mindent, ahogy majd fogjuk énekelni: Jézusban beteljesedve látom üdvösségemet. Ez a hit! Ez a Krisztusban való élet! Őbenne látom beteljesedve az üdvösségemet, és ott lesz áldássá az átok! Ezért kegyelemből van üdvösségem, és ezért magamat adom neki hálaadással. Isten szabadítson meg minden törvényeskedéstől bennünket!

Az volt a törvényeskedés a farizeusok életében, hogy úgy gondolkodtak, amit mi teszünk, te is úgy vagy köteles járni, te is úgy vagy köteles tenni! Ez a törvényeskedés. Az evangélium üzenete pedig az, hogy Jézus Krisztusban van bűneink bocsánata, a mi igazságunk és a mi váltságunk az ő vére által. A hívő ember ebbe tud kapaszkodni. Jézus nélkül semmit nem cselekedhet.

Adja az Úr, hogy kapaszkodjatok bele velem együtt ebbe a Krisztusba, aki mindent elvégez, aki kegyelmes, és aki magának egy kiváltképpen való népet akar tisztítani! Azt mondja Jézus: ti magatokat akarjátok megtisztítani! Ez olyan, mintha valaki önmegváltást hirdetne. Hirdetnek is önmegváltást, önszabadítást, öngyulladást. Azért énekeltük ezt a szép éneket, mert nincs öngyulladás: „Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!” Magamat meg nem szabadíthatom, de Jézus igen, mert ő a Szabadító! Őbenne lássuk ezt az üdvösséget, és éljünk őhozá méltóan!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük neked hálaadással, hogy még ha feddő szót mondasz is, megvalljuk, hogy megérdemeljük. Bocsásd meg, hogy sokszor a feddő szót nem szeretjük, hanem valami lágy, simogató beszédet várnánk tőled a szeretet nyelven! Hadd köszönjük meg neked, hogy nálad a szeretet nyelve az, hogy igazán képviseled az Atyát, az ige tekintélyét! Nálad a szeretet nyelve az, hogy nem hagyod még a farizeusokat, meg az írástudókat sem a gyehennára, ítéletre, kárhozatra menni, ahogy a ma emberét sem, hanem azt akarod, hogy megtérjen az ő útjáról és éljen.

Hadd köszönjük meg neked hálaadással ezt a kegyelmet, amely felénk is lehajolt! Engedd, hogy ne álljunk ellene ennek a kegyelemnek! Hadd tudjuk odatenni az életünket, életvitelünket a te fényedbe, Szentlélek Úristen, és kérni, hogy „lásd meg, van-e nálam a hamisságnak valamilyen útja”!

Köszönjük neked, hogy prédikáltatod az evangéliumot mindenütt ezen az egész világon. Kérünk téged, hogy ne a vallás határozza meg az emberek istentudatát, istenismeretét, hanem az élő hit, mert a vallás csak megterhel, előírások sokaságát adja, te meg csak egyetlen dolgot kérsz: „szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, és szeresd felebarátodat, mint magadat!”

Kérünk azért, Urunk, hogy szánd meg és könyörülj ezen a nyomorult világon, amelynek legnagyobb baja nem a háború, nem a járvány, nem a betegségek, nem a halál, hanem hogy tőled elfordult, téged semmibe vett, odahajtotta fülét a Sátánhoz annak csábítására. Fordítsd hozzád a népeket! Adj új ébredést, hogy megszűnjön a bűn büntetése és a bűn következménye is: háborúk, dögvészek és járványok! Kérünk, hogy enyhítsd a bűn tüneteit is!

Hadd tegyük kezedbe legfőképpen most a háború végét, hogy adj megoldást! Adj bölcsességet a nemzetek vezetőinek, akik hatalmat kaptak tőled, mert semmi hatalmuk nem volna, ha nem tőled kapták volna, ha nem engedted volna őket oda! Kérünk, adj nekik bölcsességet, Urunk! Hadd keressék népük javát, a rájuk bízottak boldogulását, ezért kérünk téged, hogy szüntesd meg Ukrajnában a háborút! Könyörgünk hozzád a kárpátaljai gyülekezetekért, testvéreinkért, akik félelemben, rettegésben és bizonytalanságban élnek talán. Kérünk, hogy mutasd meg erődöt és hatalmadat, mert mi valljuk, hogy néked adatott minden hatalom mennyen és földön, és hogy tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség!

Kérünk a betegeinkért, gyászolóinkért. Kérünk az iskolába, óvodába menőkért, munkába sietőkért, az egész jövő hetünkért, szeretteinkért közelben és távolban. Köszönjük, hogy értük is imádkozhatunk, de legjobb az, ha velük is tudunk imádkozni. Maradj velünk, őriző Pásztorunk, Jézus Krisztus!

Ámen.

295. ének

1. Jé - zu - som, ki ár - va lel - kem
 Kár - ho - zat - tól óv - tál en - gem,
 meg - vál - tot - tad vé - red - del,
 bú - nös szí - vem, ó, vedd el!
 Add, hogy né - ked meg - há - lál - jam.
 Hogy nem hagy - tál a ha - lál - ban,
 Meg - mu - tat - tad: bár - mit adj,
 Én ol - tal - mam csak te vagy.

2. Jézus, benned bízva bízom, elpusztulnom, ó, ne hagyj!
 Te, ki bűnön, poklon, síron egyedüli győztes vagy:
 Gyöngye hitben biztass engem, Készíts arra, hogy én lelkem
 Láthat majd fenn, ó, Uram, Mindörökké boldogan.